

8-9 Geen effect

Twee wetenschappers over onderzoek waar niets uitkomt

11 Late roeping

Eerst obp'er, nu promovendus (67)

7 Nour project

Students explore the Middle East in an AIESEC-project: UM-student Floortje Rawee studied the impact of Syrian refugees on the country of Jordan

observant 7

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 8 oktober 2015

In december gaat de nieuwe website van de Universiteit Maastricht eindelijk online. De zevende alweer en heel anders dan die van 1998. Zie pagina 10. Fotocollage: Simone Golob/ Illustratie: ThinkStock

nl Nieuwe wind door communicatie-afdelingen

De marketing en communicatiepoot van de Universiteit Maastricht gaat op de schop. "Studentenwerving, daar zijn we goed in", zegt directeur Fons Elbersen, "maar in reputatie- en crisismanagement zijn we kwetsbaar. En niet alleen daar."

Of het een officiële reorganisatie wordt, staat nog te bezien; in ieder geval gaan er geen ontslagen vallen, belooft Elbersen. Wel zullen hier en daar functies anders worden ingevuld of mensen van plek veranderen. Hoe dat er precies gaat uitzien is nog niet duidelijk.

Een groot knelpunt in "de M&C-familie" is de versnippering. Want ze zitten overall, de medewerkers die zich met marketing (zeg maar: werving) of communicatie of allebei bezighouden. In elke faculteit, elk servicecentrum. En dan is er nog de centrale afdeling M&C op de Berg. Alles bij elkaar 55 fte, verdeeld over 74 mensen. Die allemaal in hun eigen eenheden min of meer hun eigen gang gaan. Het gevolg, zegt Elbersen, is verkokering, versplintering, dubbel werk en een moeizaam vergadercircus om er nog een beetje lijn in aan te brengen.

Dat kan en moet beter, vindt hij. De zwakte zit hem niet in de studentenwerving, dat is een geoliede machine. Maar, zo staat het ook in een presentatie die hij voor de universiteitsraad hield, "cruciale werkvelden zijn onderontwikkeld". Aan planmatig, strategisch werken komt M&C veel te weinig toe. Een voorbeeld daarvan is de manier waarop de UM met (publi-

taire) crises omspringt. Vorig jaar was er de heisa rond dierproeven met labradors, eerder was er een publicatie vanuit het project Gerede Twijfel over de 'Arnhemse Villamoord' die tot nogal wat ophef leidde, zeer onlangs stond psycholoog prof. Corine de Ruiter in de schijnwerpers na een berisping door het Nederlands Instituut van Psychologen. De manier waarop daarmee omgesprongen wordt, hangt te veel af van toevalligheden; het ontbreekt aan een heldere communicatiestrategie. Bestuurders hebben allemaal zo hun eigen opvattingen over de juiste aanpak: wel of niet pers te woord staan bijvoorbeeld, en zo ja, hoe, wanneer, welke media? Toen Elbersen in augustus 2013 aantrad belandde hij in een defensieve organisatie waar de media liefst buiten de deur werden gehouden, behalve als er goed nieuws te melden viel. "Dat kan echt niet meer. De maatschappij stelt vragen, over kwesties van wetenschappelijke integriteit tot de declaraties van het college van bestuur. Ik zeg, je moet niet wachten op de vragen, je moet als bestuurders zorgen dat je erop bent voorbereid. Ons reputatiemanagement is zwak. En dan heb ik het niet over gelikt mooi-weer-spelen, daar trapt niemand meer in, maar over transparantie, eerlijkheid."

Intern is de communicatie net zo lacuneus, vindt hij. "Krijg je als medewerker de informatie die jij op jouw plek nodig hebt? Lang niet altijd. Gericht communiceren gaat niet. Probeer maar eens een e-mail te sturen naar alleen het wetenschappelijk

Lees verder op pagina 3

eng Exam feedback, shortage of books, timetables FASoS deals with student complaints

Late announcement of teaching timetables, too few books in the library, waiting too long on exam results, insufficient feedback on exams, ugly bare classrooms and insufficient information about graduation. Both the UM Student Monitor, Student Satisfaction 2014-2015 and the national student survey by CHOI 2015 (a survey also used by the KeuzeGids as one of the bases for its conclusions) show that FASoS students are dissatisfied with a number of issues. A plan of action that was discussed in the council meeting yesterday should change all of this.

It is remarkable that FASoS students are less satisfied than their colleagues in other Maastricht faculties, as shown by the latest *UM Student Monitor*. This survey was held last spring and a total of 1,300 students participated. "It may be that our students are more critical," the faculty writes, "but this comment is not meant to trivialise the negative scores, more so to put it into a broader perspective." The faculty subsequently produces a list of points of action. For instance, there will be an annual roster, which will include all tutorial group meetings and lectures. In principle, we will not deviate from this, says member of the faculty board, Jo Wachelder. This so-called 'raamrooster' (experiments are being carried out in the first year of the bachelor's programme) can soon be found at a single "digital spot", along with other relevant education information like exam dates (already available, but students seem to have difficulties in finding the right pages), teaching activities.

As far as the grumblings about there being insufficient feedback after exams: that should cease with feedback videos. These are short videos with answers to exam questions that students can watch immediately after their exams, but also before a resit. Wachelder: "The School of Business and Economics have successfully used such videos for some time. It will answer many of the students' questions and will also reduce the burden for lecturers. The latter will only have to tell their story once."

"We already do this", council member Heidi Maurer said during the meeting. "In my course we give a lecture exam revision." But in other courses it doesn't exist, students of the council reacted. Maurer: "Let's discuss it with the students how we can do it in the best way."

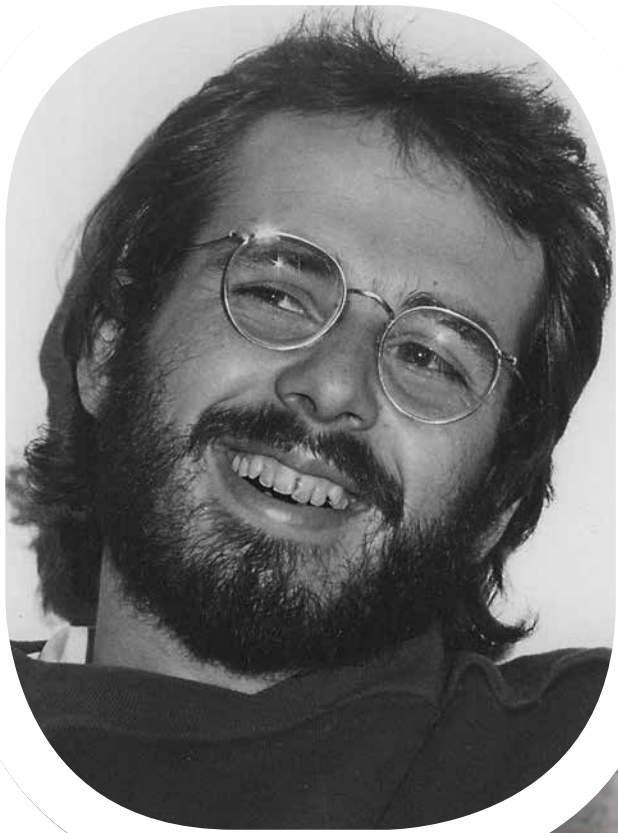
The faculty, together with the library committee, is going to search for a solution for the shortage of books. And they want to organise a photograph competition for students around the theme: *This is my home*. The best entries will be used as wall decorations, to brighten up the classrooms - which are "like living in a prison", one student writes. Why not also use poster presentations of research to decorate the rooms, Maurer added. Good idea, reacted dean Rein de Wilde.

Criticism that the European Studies students have in CHOI about the quality of the lecturers, will partly be solved by a more intensive introduction of new staff members. At the same time, it is a cause for further investigation.

Riki Janssen

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Chris Backes (Nettental, Dld, 1959) * **In het dagelijks leven:** hoogleraar staats- en bestuursrecht, sinds 2007 * **Burgerlijke staat:** samenwonend, dochter Sarah (21) * **Woont in Maastricht**

“Ik zou wel met Máxima in de taxi naar Parijs willen”

Foto: Loraine Bodewes

Ik ben een moederskindje. Ja, waar. Mijn moeder wordt 89 in december, maar woont nog in ons oude huis van 200 vierkante meter. Ze woont er alleen; mijn vader is zes weken geleden overleden. Mijn ouders waren beiden heel energiek, maar moeder was ook conflictschuw. Dat heb ik van haar geërfd en heeft me lange tijd parten gespeeld op professioneel gebied en in relaties. Ik heb moeten leren conflicten aan te gaan, ik heb het zelfs mijn moeder moeten leren toen mijn vader dement werd. Zij moest vanaf dat moment veel zelf regelen. Overigens heeft ze – wat vrij uitzonderlijk was in de jaren zestig – altijd fulltime gewerkt als onderwijzeres op een basisschool.

Het best bewaarde geheim van het bestuur van rechten. Geheimen verklap je niet, zeker niet als je weggaat [lachend]. Over een maandje heb ik mijn laatste dag in Maastricht, ik ben gevraagd voor een hoogleraarschap in Utrecht, bij het Centre for Water, Oceans and Sustainability Law waar ik voorheen, hoewel onder een andere noemer, ook heb gewerkt. Ik was er helemaal niet mee bezig, ben ook pas verhuisd naar Maastricht. Ik blijf hier wonen, het is een prachtige stad. Ik heb het bestuurswerk [portefeuillehouder onderwijs] met plezier gedaan, maar vanaf het begin gezegd dat ik er niet langer dan twee jaar wilde zitten. In september heeft Jos Hamers mijn portefeuille over genomen. Ik zat in een sterk bestuur met drie hoogleraren, naast de decaan. Voor mij was het een goede leerschool: ik heb gevochten voor het behoud van de bachelor Nederlands recht. Drie jaar geleden gingen er heel wat stemmen op voor de

afschaffing van de opleiding. De studentaantallen liepen terug, we deden het niet zo goed in de ranglijsten. Nu gaat het veel beter en discussieert er niemand meer over.

Ik heb een vakantie geboekt naar...

Zuid-Amerika, voor drie maanden. Eerst gaan we drie weken lang Spaanse taallessen volgen in Costa Rica. Vervolgens verblijven we in Patagonië, tot februari. Ik heb al twee inentingingen gehad voor de reis, maar ben er behoorlijk ziek van geweest. En dat terwijl ik bijna nooit ziek ben. Misschien had ik ook wel rustiger aan moeten doen. Ik ga binnenkort voor de derde inenting, op een dag zonder onderwijsverplichtingen.

Wat Nederlanders nog kunnen leren van Duitsers, behalve goed voetbal. Dat zeg jij hè? Ik heb als kind veel gevoetbald, maar heb er niet meer zo veel mee. Wat Nederlanders van Duitsers kunnen leren is zelfkritiek. Misschien hadden Duitsers dat tot voor kort ook wel te veel. Ze zijn gevormd door hun geschiedenis, hadden lange tijd geen nationaal gevoel. Tot aan het WK voetbal in Duitsland in 2006 was het *not done* dat iemand zijn vlag buiten hing. Nederlanders daarentegen zijn vaak zelfgenoegzaam, voelen zich het 'beste jongetje van de klas', terwijl ik vind dat ze wel wat kritischer mogen zijn, ook ten aanzien van hun eigen geschiedenis. Neem het Indonesië-conflict, daar wordt weinig aandacht aan besteed. Ik vraag me zelfs af of kinderen er iets over leren op school.

Met wie zou je een taxiritje willen maken en waarnaartoe? Met Máxima. Parijs lijkt me wel een goede afstand. Ik heb Máxima ontmoet tijdens de dies in Utrecht waar

zij voorzitter was van het curatorium van de Prins Claus Leerstoel. Ik vind haar zelfstandig, open en geïnteresseerd. Ook haar *roots* spreken me aan. Het lijkt me goed om dat taxiritje na mijn reis naar Patagonië te plannen.

Ik ben graag buiten. Absoluut. Ik wandel graag en fiets zoveel mogelijk. Ik ben een keer tijdens een sabbatical van huis naar Italië gefietst, over een bergpas in de Alpen. Nee, ik heb geen elektrische fiets. Onlangs heb ik er wel voor het eerst op gezeten. Ik had mijn partner aangestoken met mijn verkoudheid, net toen Finse vrienden op bezoek kwamen en we hadden besloten om een rondje te gaan fietsen in het Heuvelland. Toen hebben we voor haar zo'n elektrische gehuurd. Wat een ding, dat gaat snel!

Politiek Ik zou niet de politiek in willen gaan, hoewel ik wel politicologie gestudeerd heb. Mijn vader was lid van het parlement van Noordrijn-Westfalen in Düsseldorf en 25 jaar lang Landrat, een soort van commissaris van de Koning. In 1969 werd hij gevraagd voor de Bundestag, maar daar heeft hij nee tegen gezegd vanwege mijn broer en mij. Hij is net als mijn moeder begonnen als leraar. Hij gaf wiskunde en was een geweldige onderwijzer, kon prachtig uitleggen.

Dierbaarste bezit: Heb ik niet. We zijn verhuisd en hebben 200 vierkante meter ingewisseld voor 90 vierkante meter. Bijna alle boeken heb ik moeten weggeven. Ik heb er niet zoveel moeite mee. De oude klok van mijn oma is me wel dierbaar. Die is ooit wit geverfd, toen blauw, voorzien van opplakbloemen in de jaren zestig en vervolgens bijna bij het grofvuil beland. Ik heb 'm toen gereed.

Wat maakt je humeurig? Brutale mensen die geen rekening houden met de gevolgen van hun daden, of mensen die zomaar dingen weggooien in de natuur, *rücksichtslos*. Maar gelukkig vergeet ik dingen snel, dat is een zegen.

Wat ik als kind wilde worden: Na mijn middelbare school ging ik naar Freiburg, een geweldige stad. Ik wilde graag geografie studeren, maar dat werd me afgeraden. Ik zou er nooit een baan mee vinden. Toen heb ik maar gekozen voor rechten, hoewel ik de studenten verschrikkelijk vond. Je had er van die meiden die behoorden tot de *Halskettchen Fraktion*: jong, van rijke afkomst, parelketting. Ik heb drie studies (rechten, politicologie en Nederlandse letterkunde) afgerond in acht jaar. Toevallig wees iemand mij op een bepaald moment op een nieuw programma in Nijmegen: 'Nederlands recht voor vreemdelingen'. Tijdens mijn studie werd ik gevraagd voor een functie van universitair docent. Uiteindelijk ben ik naar Utrecht vertrokken. Daar kwam ik in het omgevingsrecht terecht. De cirkel was rond, de link met geografie.

Wat is het laatste cadeau dat je aan je partner hebt gegeven? Een voucher voor het huren van een Mazda cabrio, een weekendje lang. Daar houdt ze van, net als ik, maar zelf zouden we nooit zoiets kopen. Ik rijd in een Ford Focus Eco Boost. Die kost niet zoveel, is ecologisch oké en ik kan er mijn fiets in kwakken. Mocht ik kiezen en een ongelimiteerd bedrag uitgeven, dan ga ik voor een Tesla.

Wendy Degens

Vier Maastrichtse wetenschappers in VIVA400

Vier Maastrichtse wetenschappers zijn genomineerd voor de VIVA400-award. Vorig jaar streek UM-postdoc Anne Leferink met de eer in de categorie *Knappe Koppen*.

De VIVA400 is een lijst met 400 'succesvolle' vrouwen die jaarlijks wordt samengesteld door het tijdschrift *Viva*. In de categorie *Knappe Koppen* kan er tot en met 4 november gestemd worden op econoom Lisa Brügggen, neurowetenschapper Nienke van Atteveld, jurist Catalina Goanta en plastisch chirurg Stefania Tuinder. De laatste houdt zich voornamelijk bezig met borstreconstructies met lichaamseigen weefsel na kanker. Zij maakte het voor het eerst in Nederland mogelijk dat vrouwen na een reconstructie weer gevoel kregen in hun borst. Catalina Goanta is de jongste van het Maastrichtse gezelschap. Als 29-jarige promovendus won ze dit jaar de Wynand Wijnen Onderwijsprijs omdat ze Google Glass introduceerde in de oefenrechtbank. Lisa Brügggen, universitair hoofddocent van de

School of Business and Economics, is werkzaam op het gebied van service marketing en geeft les aan zowel bachelor- en masterstudenten als professionals. Brügggen riep samen met het Universiteitsfonds Limburg het Elinor Ostrom fonds in het leven ter ondersteuning van vrouwelijke wetenschappers. Brügggen gebruikte daarvoor haar Aspasia Beurs van NWO.

Cognitief neurowetenschapper Nienke van Atteveld is geïnteresseerd in de flexibiliteit van het brein en wil het gat dichten tussen hersenonderzoek en de onderwijspraktijk. In het voorjaar kwam het boek *Kijken in het brein – mythen en mogelijkheden* uit dat zij samen met Sandra van Aalderen (Universiteit Twente) en journalist Meike Grol schreef.

Op 17 november worden de vier winnaars (vier categorieën) bekendgemaakt.

Online stemmen kan via www.viva400.nl/knappe-koppen/

Wendy Degens

De UM als rebelse universiteit

Vervolg pagina 1

personeel. Dat kan dus niet."

Het M&C personeel zal waar nodig worden (bij) geschoold, onder meer in redactionele vaardigheden. Ook dat is volgens Elbersen hier en daar een zwak punt. Eventueel wordt expertise van buiten gehaald, al dan niet tijdelijk.

De organisatie van en communicatie rond evenementen is te veel hapsnap, zegt Elbersen. "Events, dat is een vak. Nu zie je dat Open Dagen worden georganiseerd door *student recruiters, die hele andere vaardigheden hebben.*"

Om de verkokering tegen te gaan wil Elbersen in elke faculteit "goed geoutilleerde M&C-afdelingen waarvan de hoofden ook taken voor de UM als geheel verrichten". De benoeming van die hoofden is voortaan niet alleen meer een zaak voor de betreffende faculteit; Elbersen krijgt daar als directeur M&C invloed op.

Minder verkokering betekent ook dat de UM een coherenter verhaal naar buiten brengt, vindt Elbersen. "We, onder anderen de decanen, zijn op zoek naar de kernwaarden die ons verbind-

den, iets waar je als UM voor staat. Dat is mede voor de studentenwerving belangrijk. Want pgo en internationalisering zijn niet erg onderscheidend meer. De gedachten gaan nu in de richting van eigenzinnigheid. Dit is een beetje een rebelse universiteit. Dan zoek je eigenzinnige studenten."

Wammes Bos

Laatste nieuws op observantonline.nl
Word lid van [facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

Maastrichts theaterconcert

"Zoe heit wie 'n Spaanse peper"

Nu kunnen we bovenstaande kop wel vertalen in het Nederlands, maar wie een beetje z'n best doet, komt er wel uit. Amateur zang- en toneelgezelschap Maos en Neker – opgericht in 1982 – brengt om het jaar een dialectproductie op de planken. In oktober is het zover, acht avonden lang: *En nog 'ne fijnen daag!*

Het parochiehuys van Wolder doet woensdagavond 23 september dienst als repetitielokaal. Terwijl de Brabantse regisseur – een unicum tussen zo'n vijftig spelende en zingende Maastrichtenaars – een souffléuse de ruimte in roept en kritisch naar het acteerwerk van twee dames kijkt, vertellen Anouk Heuts en José van Eijdsden, beiden uit de universitaire gelederen, over de nieuwe voorstelling. "Het draait om warenhuis de Mierehoupp. De directeur lijdt onder de concurrentie in de Grote Staat en bedenkt een nieuwe filosofie waarin alles draait om beleving", vertelt Van Eijdsden, medewerker van de examenadministratie bij geneeskunde en al twaalf jaar lid van Maos en Neker. "Hij moet de filosofie overbrengen op zijn personeel, maar lang niet iedereen snapt wat hij bedoelt."

Van Eijdsden heeft de afgelopen maanden aan de teksten meegeschreven en net als collega Anouk Heuts, hoofd marketing en communicatie van de rechtenfaculteit, neemt ze plaats in het koor. Heuts zingt een solostuk en heeft bovendien een "klein speelrolletje, als helft van een winkelend echtpaar". "Opnieuw", roept de regisseur tegen twee actrices. "Je mag met je ogen rollen, probeer het maar."

Anouk Heuts en José van Eijdsden Foto: Loraine Bodewes
inspanning van iemand die niet uit deze contreien komt. Om te oefenen: "t Versjël tösse oondergood en lingerie is blaosoontsteking".

Wendy Degens

10, 11, 16-18 oktober, 22, 24 en 25 oktober, Greune zaal Wolder, Tongerseweg 336, www.maosenneker.nl (ze zijn nog op zoek naar nieuwe leden)

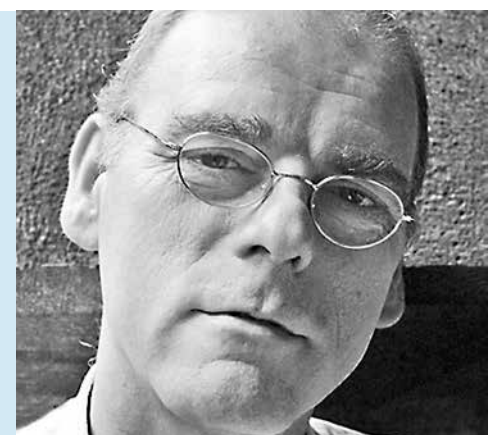
Kwalocratie

De faculteit Geschiedenis van de Leidse universiteit heeft, leer ik uit de krant, een probleem. De accreditatiecommissie vond de kwaliteit niet hoog genoeg, en deelde een gele kaart uit. Ja, en toen was Leiden in last, want als je accreditatie ingetrokken wordt verlies je de overheidsfinanciering en kun je de tent wel sluiten. En dus grepen geschrokken facultaire bestuurders hard in. De kwaliteit moest natuurlijk omhoog, maar hoe doe je dat? Leiden deed het kennelijk met de reflex die bange mensen kenmerkt. Wie vertrouwen heeft kan ook anderen vertrouwen schenken, maar wie vreest voor zijn eigen hachje wil ze beter controleren. En dan komen er meer regels, nieuwe procedures, uitgebreidere formulieren, toegespitste beoordelingscriteria, kortom, dan schep je meer bureaucratie. Want, weten we door het werk van Franse socioloog

Michel Crozier, dat doen angstige bureaucraten uit zelfbescherming. En natuurlijk laat je de staf tekenen voor ontvangst van nieuwe instructies - of was dat niet in Leiden maar ergens anders? Dat is me even ontschoten. In elk geval, in Leiden werden scripties al door twee docenten beoordeeld, maar geven die een zesje, dan komt er nu nog een derde bovenop. De NRC rekende voor dat in dat geval het lezen en beoordelen van een scriptie, het invullen van de formulieren en het overleg met collega's per scriptie een uur of uur vijftien in beslag neemt. Wetenschappers worden van het werk gehouden om andere wetenschappers van het werk te houden, zo formuleerde een stafid het.

De hamvraag is natuurlijk of de beoordeelde

scripties daar beter van gaan worden. Er zullen vast minder genadesjes vallen en dus meer onvoldoendes uitgedeeld worden, en daar zal het studierendement van dalen, maar zal de kwaliteit van het geleverde werk ook omhoog gaan? Dat lijkt me niet - wie betere scripties wil moet die extra uren in de begeleiding van zwakke broeders stoppen, dunkt me. In een uur of tien kan een beetje begeleider een hoop doen, hoor. Maar kennelijk is Leiden uit existentiële angst de weg ingeslagen naar meer bureaucratische controle op de beoordeling. Die weg leidt wel naar meer verkeerd bestede tijd, maar niet naar hogere kwaliteit. Komt u dat een beetje bekend voor, lezer? Dat zou zo maar kunnen. Dit gaat immers niet alleen over de universiteit van Leiden, dit gaat

over het lijden van de universiteit. Dat is na het rendementsfetisjisme een nieuwe fase ingegaan: welkom in het tijdperk van de kwalocratie.

Nico Baakman, docent European Studies
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

MT

Lloyd Akrong inspired by Jonathan Akrong

Tracing your father's steps

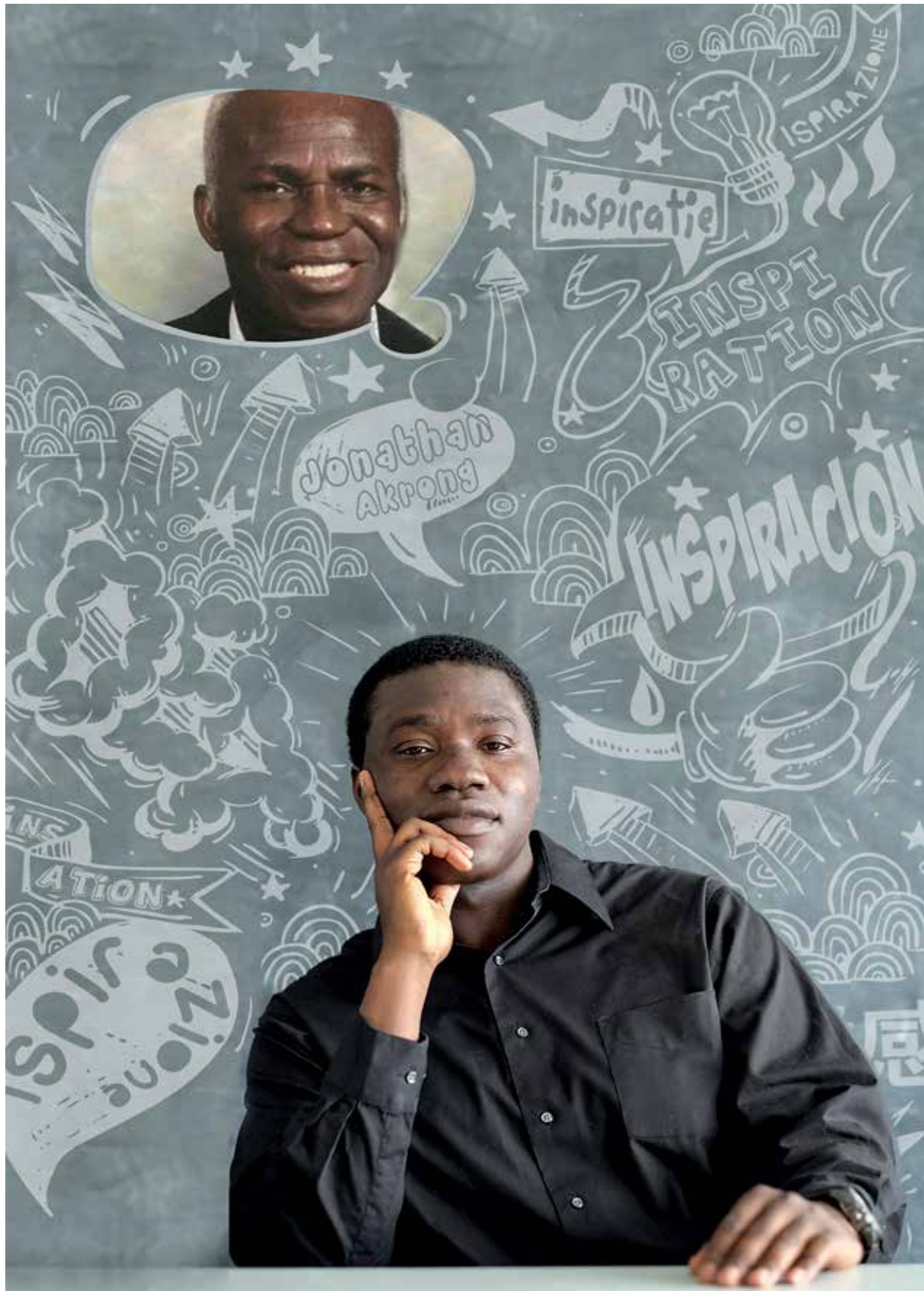

Photo: Joey Roberts

He led by example and showed his eight children - who all went to university - how to make something of life. Yes, it was his father who inspired Canadian researcher Lloyd Akrong the most.

His father, Jonathan Akrong, born and raised in Ghana, grew up in a lower income family with eight children. He was smart, ambitious, and worked and studied at the same time, until late in the evening, by candlelight when there was no electricity available. Around the age of 20 he managed to leave Ghana with a scholarship and went to Hamburg to study to become an engineer, during the sixties. Later he found a job in Ontario, Canada, at a company that made machinery.

"One day, my sister and I as young children heard how my father picked up the phone and talked German fluently," says Lloyd Akrong, a PhD candidate at the department of Health, Ethics and Society (FHML). "We looked at each

other in bewilderment. Then he told us his story, which stimulated me and my brothers and sisters to shape our own lives and to go and study. It was not only his story, by the way, but more so seeing him work hard every day to support his family. In our choice of study, he pushed us to do what we wanted to do most, as long it wasn't art. He didn't consider art a real profession. Not the same way as law or medicine."

Lloyd studied Life Sciences at the Canadian McMaster University (whose PBL system was partly copied by Maastricht University). In 2014, after being awarded a Kootstra Talent Fellowship, he started a PhD research project at the UM. This project focuses on the growing number of clinical trials conducted in non-Western countries, in particular in Ghana and Tanzania. How do the cultural customs and traditions and the indigenous belief systems shape clinical trials? "For example, in the West doctors and trial participants are separated and are not supposed to interact with each other. But in Africa, both

are sometimes part of the same community and meet each other that same week at a wedding for instance. Researchers need to reflect on that and understand the African way of doing things." His father passed away in 2003. "He was a serious man when it came to school, education, health, and the situation of Africa in the world. But he was also funny. He was able to use jokes to take the tension out of a situation. He was a 'people person', hospitable, and gave advice and money to people who needed it." Lloyd has decided to trace his father's steps in Europe. "My father travelled a lot and visited places, such as Berlin. I went there last year. I plan to go to Hamburg as well and visit some old friends of my father's. I have some old letters from their correspondence. At places where he has been, I look forward to reflecting on what he may have experienced while there."

Maurice Timmermans

Force Decides

This weekend marks a series of Europe-wide demonstrations against the Transatlantic Trade and Investment Partnership, or TTIP as it is affectionately known. The EU has committed itself to negotiating TTIP as "openly as possible", whilst simultaneously restricting access to documents to a handful of multinationals. So far it has succeeded in this contradictory endeavour, primarily by consulting hundreds of corporate lobbyists in private whilst releasing regular updates on the negotiation process via its website, but written in the style of an elementary school newsletter. According to Corporate Europe Observatory, 88% of TTIP consultations by the European Commission involved corporate lobbying firms, compared to 9% with public interest groups. Documents pertaining to these meetings have been released but almost completely redacted to protect the interests of the companies involved. Under the proposed agreement, investors could also be protected from the loss of future profits by suing national governments in special supranational trade courts. Protecting the world's most powerful corporations against such menaces as environmental legislation, public health and workers' rights is not a new idea. Way back in 1845 the Voice of Industry (a newsletter written by working women, now available online), boldly asserted that "it won't do to protect the capital of American working men and women ... but the rich capitalist must be protected and he will take care of the labourer". This logic, slightly less absurd than 'trickle-down' economics, bears no relation to actual experience. Free trade agreements reduce the power of labour and degrade working conditions, whilst marginally offsetting these losses with increased consumption possibilities. This was the case in the nineteenth century with the expansion of industrialism across the American continent. It was the case in the twentieth century under the North American Free Trade Agreement, where Mexican workers saw the value of wages fall both in real terms and in relation to Latin American economies, but saw the prices of consumption goods fall and the profits of their largest companies increase.

There is no inherent reason why multinationals, and not workers, should receive the protection of the state(s). During previous periods the balance of power has sometimes swung in favour of labour, when the rights that are being eroded today could be fought for and won. Corporations rely on accumulated wealth to assert their power; but the force of labour comes only through unity, organisation and commitment. Sla Alarm Tegen TTIP takes place this Saturday, 10th October at Jonas Daniel Meijerplein, Amsterdam.

David Darler,
bachelor student of Arts & Culture

Wind of change in communication departments

The marketing and communication arm of Maastricht University is in for a change. "Student recruitment is something we are good at," says director Fons Elbersen, "but we are vulnerable in reputation and crisis management. And not just there."

Whether it will be an official reorganisation, is not clear yet; at any rate there will be no dismissals, Elbersen promises. Although positions may change here and there or people will be given a different position. Exactly how this is going to be done, has not yet been decided.

A huge bottleneck in "the M&C family" is its fragmentation. Because they are everywhere, the employees responsible for marketing (i.e. recruitment) or communication, or both. In every faculty, every service centre. Then there is the central M&C department on the 'Berg'. Altogether there are 55 FTEs, divided across 74 people. All doing their own thing in their own units. The result, says Elbersen, is compartmentalisation, fragmentation, duplication and a cumbersome process of

meetings in an attempt to bring everyone in line. This can and must be improved, he feels. The weakness is not in student recruitment, which is a well-oiled machine. But, as stated in his presentation for the University Council, "crucial areas are underdeveloped". M&C has too little time for a systematic, strategic approach. An example of that is the way in which the UM deals with publicity and other crises. Last year, there was a lot of fuss about animal tests on Labradors, before that there was a publication from the Reasonable Doubt project about the 'Arnhem Villa Murder' that led to considerable commotion, and very recently psychologist professor Corine de Ruiter was in the limelight after a reprimand by the Dutch Institute for Psychologists. The way in which such matters are dealt with, is too dependent on coincidences; there is a lack of a clear communication strategy. Managers all have their own ideas about the best approach: for example, whether to speak to the press or not, and if you choose to, how, when, which media? When Elbersen started in August 2013, he entered a defensive organisation, one that

preferred to keep the media at a distance, except if there was good news to report. "That is really no longer possible. Society asks questions, about matters of scientific integrity to expenses claimed by the Executive Board. I say that you should not wait for the questions, as managers you have to ensure that you are prepared. Our reputation management is weak. I'm not talking about putting on a show of friendliness, nobody believes that anymore, but about transparency, honesty."

Internal communication is just as patchy, he feels. "Do you receive the information that you need as an employee in your position? Not at all. Targeted communication is impossible. Try to send an e-mail specifically to the academic staff. That is not possible."

The M&C personnel will receive extra training where needed, including editorial skills. This is another weakness in some places, according to Elbersen. Where necessary, expertise will be sought from outside, temporarily or otherwise.

The organisation of and communication around events is much too uncoordinated, says Elber-

sen. "Events is a field of its own. Now you see that Open Days are organised by student recruiters, who have completely different skills."

To combat compartmentalisation, Elbersen wants "well-equipped M&C departments in every faculty, heads of which also perform tasks for the UM as a whole". From now on, the appointment of such heads will no longer be a matter for the faculty concerned alone; Elbersen, as director of M&C, will have an influence in this.

Elbersen thinks that less compartmentalisation also means that the UM will express a more coherent story to the outside world. "We - the deans, among others - are looking for the core values that connect us, something that you stand for as UM. This is also important for student recruitment. Because PBL and internationalisation are no longer very distinguishing. Thoughts are more along the lines of unique individuality. This is kind of a rebellious university. So then you are looking for uniquely individual students."

Wammes Bos

Still not tired of Napoleon

A Polish-British count with an unparalleled eye for detail and a lively interest in the fate and role of ordinary people in the course of history: historian Adam Zamoyski (1949) gave a lecture in the auditorium on the Minderbroedersberg, having been invited by Studium Generale, last Tuesday evening. A hall that is chock-full, even though not much publicity was given to the event. He is most famous for his works on Europe around 1800: Napoleon's fatal invasion of Russia in 1812, and the subsequent defeat of Napoleon and the Congress of Vienna (1815), which secured European order for approximately a hundred years. But the author himself has just as interesting a personal life as the subjects he writes about: child of a Polish count and princess who left their native country in 1939 after the invasion by Germans and Russians, and who remained in exile when the Russians took over the country after the Second World War. Zamoyski grew up in London, where he became known as "the Polish guy", he tells after his lecture, in the Tribunal pub. "Not that I was an outsider," he says, but when he finally stepped onto the soil of his forefathers in 1960, who had played a prominent political role for centuries, he was pleasantly surprised that for once he didn't have to spell out his name.

During this lecture about the Viennese Congress, Zamoyski also manages to combine the sometimes rancid details of the diplomatic game with grand panoramic views of, for example, the ideological motives (or pretexts) of the super powers at the time: European aristocrats who offer their wives as bedfellows in order to get something done by the powers that be on this earth, in addition to the haggling with countries and territories. This for the Russian tsar? Then that for the Prussians, all under the pretext of a new legitimacy and morality that apparently Napoleon was lacking.

Photo: archive Zamoyski

The French emperor continues to fascinate Zamoyski. His next project, he says with an ironic undertone, will be a biography. "You may say, another one? Yes, because the majority of the Napoleon biographies is French and they have trouble distancing themselves from his greatness,

or they are from the Anglo-Saxon world, where historians do quite the opposite. I will concentrate more on how the man was formed, the books he read as a child, and the influences he experienced."

Wammes Bos

New UM website online in December

It will finally go live in December: Maastricht University's new website. After a year-and-a-half of discussions, writing, designing, and constructing, the worst irritations have hopefully been dealt with. No more rambling, a search machine that works properly, and a lot of images and videos.

This will be the seventh website. The present one dates from 2007, although it was pimped up two years ago. As far as the predominant colour blue and Maastricht University's logo are concerned: they will remain. The official language, English, will also remain, although for many of the pages there are Dutch translations available.

What will change: approximately 55 thousand pages of information - as calculated by Google Analysis - will be reduced to something in the region of four thousand pages. Manon Gorissen, head of digital communication: "The present site is a maze with a lot of duplicate information. For example, on every study programme page, there is a description of Problem-Based Learning, and faculties may make subtle distinctions different to the others. This causes confusion. You are better off having one text about PBL and then link it."

The visitor - "the user" - is the main point of departure. Gorissen: "Which questions should a site be able to answer? For a student, this will be different than for a scientist, an alumnus, a benefactor or a company that is interested in post-academic courses. In spring 2014, we interviewed two hundred UM employees and students about their wishes. We also received 1,200 completed surveys from external parties."

WD

Read the complete article on www.observantonline.nl (English section)

Four Maastricht scientists in VIVA400

Four Maastricht scientists have been nominated for the VIVA400 award. Last year, the honour fell upon UM postdoc Anne Leferink, in the 'Knappe Koppen' (Whizz Kid) category.

VIVA400 is a list containing the names of 400 'successful' women, which is compiled every year by Viva magazine. In the 'Knappe Koppen' category, votes can be cast until 4 November in favour of economist Lisa Brügger, neuroscientist Nienke van Atteveldt, jurist Catalina Goanta, and

plastic surgeon Stefania Tuinder. The latter focuses on breast reconstruction after cancer using the body's own tissue. She made it possible for the first time in the Netherlands for women to regain a sense of feeling in their reconstructed breast. Catalina Goanta is the youngest in the Maastricht group. As a 29-year-old PhD candidate she won the Wynand Wijnen Education Prize because she introduced Google Glass into moot court. Lisa Brügger, senior lecturer from the School of Business and Economics, focuses on service mar-

keting and teaches both bachelor's and master's students as well as professionals. Together with the 'University Fund Limburg', Brügger set up the Elinor Ostrom Fund in order to support female scientists. Brügger used her Aspasia grant from the NWO (Netherlands Organisation for Scientific Research) for this purpose.

Cognitive neuroscientist Nienke van Atteveldt is interested in the flexibility of the brain and wants to close the gap between brain research and practical teaching. In spring, the book *Kijken in het*

brein - mythen en mogelijkheden (Looking into the brain - myths and opportunities) was published, which she wrote together with Sandra van Aalderen (University of Twente) and journalist Meike Grol.

The four winners (in four categories) will be announced on 17 November.

For voting online: www.viva400.nl/knappe-koppen/

Wendy Degens

Work like a slave, eat like a king

Gnoky or nyokkey: which one is correct?

My menu
Gnocchi salmone € 12.95

If you don't speak Italian, even pronouncing the word *gnocchi* might put you off ordering it. Is it *gnoky*? I won't pretend the idea didn't scare me. But as it's the typical Italian dish at the local restaurant Da Nonna, I simply went with *nyokkey* and hoped for the best. The energetic young Italian cook, who also doubles as the waiter, promised I'd have my dish within 15 minutes so I could get to my next appointment. Italian friends had warned that the trick to good gnocchi is using the right potato, which should be neither too waxy nor too starchy. In my opinion, proper gnocchi should be fluffy, melt in your mouth and leave you with a slimy

aftertaste.

I've moaned plenty of times about the standard of Italian cuisine in the plethora of so-called 'authentic' Italian restaurants in Maastricht. Unfortunately, this 'grannie's' restaurant (*Da Nonna* means 'grandmother' in Italian) did little to change my mind. The first clue: it's almost always empty.

My meal was served in a plastic box, carefully wrapped in a French fries recyclable paper bag with no fork. Opening the box, I was unpleasantly surprised to find that the gnocchi were hidden in a thick, heavy and spicy tomato sauce with enormous pieces of salmon. Wouldn't you expect a light, creamy sauce with fresh herbs when you order fish? Even the parmesan couldn't save the dish: rather than being served with a freshly grated portion of parmesan, my

gnocchi came with a small portion of dry, yellowish powder that had obviously been left in the fridge too long.

To top it all off, given how quiet the restaurant was it peeved me that the one staff member was not overly attentive. If you ask me, I prefer a little more personal service when it comes to choosing a dish. At least the inside of the restaurant sets the true Italian atmosphere and makes you feel like sitting in a warm, Mediterranean climate with a fresh wooden smell.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Da Nonna, Kommel 5

Food ★☆☆☆☆
Service 5 ★★☆☆☆
Atmosphere ★★☆☆☆
Price/Quality ★☆☆☆☆

Approved

- ▶ MileBox
- ▶ Travel/safety/reward
- ▶ Free
- ▶ Android

Motorists between the ages of 18 and 25 have a five to seven times greater risk of being involved in a traffic accident than experienced drivers. To stimulate safe driving, the MileBox app uses a reward system. For every 'safe' kilometre that motorists drive, they earn points. These points can be exchanged for discounts in a number of web shops.

Based on GPS data, the app registers your speed, how you accelerate, whether you brake in time and how fast you take a corner. Unfortunately, this means that your battery runs out quickly, so it is advisable to recharge your phone while driving. If you meticulously stick to the traffic rules, you earn points. Before you set off, you indicate whether you want to pursue a style route (fashion, beauty), a technology route or a surprise route. This determines the type of shops in which you can use your discount.

MileBox regularly gives items away. To take part in this competition, you need to have accumulated a certain number of points.

CF

Dear Ingrid

Feeling compelled

Frederique (24): "I feel I always have to have something useful to do. I hardly ever relax and enjoy myself. It makes me so tired. What can I change?"

Ingrid: Having a to-do list that never ends, is exhausting. What happens if you stop working your way through the list? Most likely, your internal critic will have something to say. Thoughts telling you that you are lazy and that you shouldn't be wasting your time. This internal critic is actually the voice of someone who played an important role in your life in the past. This could be your father or your mother. He or she told you that you had to be doing something useful. Maybe this was done very subtly in your Calvinistic family by judging others for their lazing around. The motto 'put your back into it' has therefore become your motto. You have internalised your father's or mother's voice.

If you don't realise that your thoughts have been implanted, you will take them serious. Before you know it, you will be spring-cleaning, studying or working again. Take note of what your internal critic is telling you, shut him up and do not take his advice. You will then regularly laze about on the sofa, sit at a sidewalk cafe or browse through a magazine. It won't bring you immediate relaxation and joy. Your critic won't agree and will stir things up.

In an attempt to bring peace to my life, I installed a mindfulness app on my telephone last week. Every day, I am now being in the here and now, and focus my attention on my big toe or my knee. I do the body scan. My internal critic has all kinds of ideas about this: senseless waste or time and foolish goings-on. I know that he is wrong, but I have to be strong in order to silence him. My to-do list hasn't gotten any shorter.

The big difference is that I don't need to reach the bottom of the list today. But secretly I am

Photo: Loraine Bodewes

so happy that after this sentence I can tick off another thing from my list.

Ingrid Candel

Brown, B. – *Daring Greatly; How the Courage to Be Vulnerable Transform the Way We Live, Love, Parent and Lead*, Penguin Books

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

“Jordanians are proud that their country is stable”

One person is making a tour of Oman and writes a blog about it, the other teaches English to children for ‘SOS Kinderdorpen’. AIESEC, a student organisation that arranges work placements abroad, sends thirty students to the Middle East every year. This is done within the framework of the extra-curricular Nour Project, for which registrations start this week. Floortje Rawee, master’s student of European and International Law, studied the impact of Syrian refugees on the country of Jordan, last summer.

She was completely free to do what she wanted, says Floortje Rawee, who did a work placement with the Jordanian Debate Foundation. “This foundation organises debates on social and political topics. In Arabic, so foreigners cannot do much. The director asked what we wanted. I wanted to know what the impact of the hundreds of thousands of Syrian refugees in Jordan is on the country. They arranged for me to speak with people and if necessary they acted as interpreters.”

Rawee lived in the capital city Amman in an apartment that she shared with other Dutch students who were also there for the Nour Project. “But we also had a lot of contact with Jordanians. You could meet someone on the streets during the day and that evening you could be having dinner with them. Often you don’t remember how you met someone, but you are friends.” She didn’t mind being by herself on the streets as a woman. “I am very tall and blonde, so I stand out everywhere. Car horns were honked and there were shouts, but I didn’t pay any attention. It helps that I speak a little Arabic. Besides, Jordanian friends were very protective.”

It was not Rawee’s first visit to Jordan. “Three years ago, I was there for a holiday. I was curious to see if much had changed.” She discovered that prices had risen, water had become scarce and that people were fighting for jobs. “The problem is that Jordan has no commodities, just tourism. The latter is declining because foreigners are afraid to go there.”

Nevertheless, the arrival of the refugees doesn’t cause friction. “I searched the whole summer, but found nothing. Of course people think that it is stupid that everything is more expensive and that they have to compete with the Syrians for jobs, but on the other hand they say: they are our brothers, our neighbours.”

Photo’s Floortje Rawee

On top of that, Jordanians are proud of the fact that their country is stable. “They are the safe country in the region and want to remain so. That is why they accept so much. They know that things will not get better if they revolt. Of course things are no way near as bad in Jordan as they were in Syria. It is not very democratic, but they can vote. The King is esteemed because he remains on good terms with the West, the Middle East and Israel.” Something that surprised Rawee, were the cultural differences between the Jordanians and Syrians, comparable to the differences between the Dutch and the Germans. “From my Western perspective, they all look the same. But that is of course not the case. This is what makes it difficult when people talk about a single solution for the region.”

Cleo Freriks

The Nour Project

AIESEC sends thirty students to the Middle East every year within the framework of the Nour Project. The students work on a project for six to eight weeks during the summer, which can be anything from working for a women’s rights organisation in Cairo to writing a business plan for a local NGO in Oman. The countries that they travel to are carefully selected by AIESEC. “These are countries where the situation is stable and no negative travel advisory has been issued,” says Mats Reijman, online marketing & exposure manager for the Nour Project. “If something happens – such as the attack on tourists in Tunisia at the end of June – we ask the Ministry of Foreign Affairs for advice.” Students can register for the 2016 Nour Project as of this week via www.aiesec.nl

Publiceren, subsidie aanvragen, alles gaat makkelijker met positieve resultaten

Pamela Kleikers Foto: Loraine Bodewes

Ze droomde van een baan als kinderarts maar ontdekte dat het vak niet bij haar past. De verantwoordelijkheid en de stress in kwesties van leven en dood drukten als een last op haar schouders. Gelukkig wenkte een loopbaan als onderzoeker en kon Pamela Kleikers (30) in 2010 als promovendus beginnen bij farmacologie. Uit de vakliteratuur was bekend dat hersenschade bij een beroerte vooral optreedt op het moment dat de doorbloeding, na verwijdering van bijvoorbeeld een bloedprop, weer op gang komt. Dan komen er reactieve deeltjes vrij die celdood veroorzaken. Opvallend: bij muizen bleef de schade beperkt als een specifiek gen - NOX4 - was uitgeschakeld. Niet alleen bij beroerte maar bij elke stremming van het bloed, dus ook na een hartinfarct en bij 'etalagebenen', komen die reactieve deeltjes vrij. Is dan ook de schade bij dieren met een uitgeschakeld NOX4-gen beperkt, vroeg Kleikers zich af. Zo gezegd, zo gedaan. Na de *review* van de literatuur schreef Kleikers een praktijkmodel en een studieopzet, de muizen werden gefokt, ziek gemaakt, gemonitord, enzovoort. Uiteindelijk gingen alle data in een statistisch programma en drieënhalve jaar later volgde de spreekwoordelijke maar ook letterlijke druk op de knop. En na een minuutje rekenen was het klip en klaar: geen effect. Bij muizen zonder NOX4-gen was de schade na een hartinfarct niet

kleiner, ook niet als ze etalagebenen hadden.

Publicatiebias

Kleikers: "Ik ben niet boos naar huis gegaan, ik heb er ook niet wakker van gelegen maar teleurstellend vond ik het wel. Je begint toch aan het onderzoek met het idee dat je iets kunt betekenen voor patiënten, dat je iets op het spoor komt dat nuttig is." Ook valt er een schaduw over de carrièreplannen. "Het artikel waarin ik een overzicht geef van de vakliteratuur, is inmiddels gepubliceerd maar de twee artikelen over het hartinfarct en de etalagebenen nog steeds niet. Het blijft lastig om er een spannend verhaal van te maken. Mooie plaatjes genoeg maar er komt niets uit. We hebben daarna ook nog naar andere NOX4-genen gekeken, maar ook dat leverde niets op." Negatieve resultaten – hoe belangrijk ook – raken onderzoekers soms aan de straatstenen niet kwijt omdat vakbladen, net als populaire tijdschriften, vooral geïnteresseerd zijn in positieve uitkomsten. Dat is wat Kleikers aan den lijve ervoer én ontdekte in de literatuur. "Daar was in eerste instantie steeds sprake van de gunstige gezondheidseffecten van het NOX2-gen, terwijl we die zelf niet aantroffen. Toen we alle studies onder de loep legden, zagen we een publicatiebias. De literatuur was vertekend geraakt door plaatsing van relatief veel positieve studies. Bovendien bleken de meeste

"Vier jaar onderzoek vier minuten de

Je begint met volle moed, maakt een opzet, zoekt p... bent kortom jarenlang in touw, en vervolgens... k... lastig, subsidie aanvragen ook. Hoe moet dat nu r... aanvankelijk bot vingen, doen een boekje open. "D... de begeleiders die promovendi onder druk zetten.

Tekst: Maurice Timmermans

experimenten de nodige statistische kracht te ontberen, vaak omdat er te weinig proefdieren waren gebruikt."

Dekkerbeurs

Deze metastudie heeft Kleikers ook gepubliceerd, in augustus, als eerste auteur in *Scientific Reports*, een open access-journal van de Nature-uitgeverij. Het artikel pleit voor betrouwbaar onderzoek. Het moge niet verbazen dat Kleikers ervoor paste om haar ongepubliceerde data te 'masseren' dan wel te 'martelen', zoals dat heet. Het gebeurt regelmatig als de uitkomst (net) niet significant is. Onderzoekers veranderen de statistische methode, analyseren de ene subgroep (van proefpersonen) na de andere, net zo lang totdat er iets significant uitrolt. Deze *questionable research practises* zijn kwalijk omdat ze in het uiteindelijke artikel doorgaans onvermeld blijven.

"Wel heb ik met Harald [Schmidt], mijn begeleider, heel vaak de resultaten en de methoden gecontroleerd. Alles klopte, het onderzoek is goed uitgevoerd. Hij is overtuigd van mijn kwaliteiten en heeft mijn contract met anderhalf jaar verlengd." Ondertussen valt het niet mee om subsidie aan te vragen. "Bij subsidieaanvragen kijken ze in de eerste ronde alleen naar je cv en de publicatielijst. We wilden vorig jaar al een Dekkerbeurs aanvragen bij de Hartstichting, maar daar hebben we mee gewacht totdat ik meer publicaties kon laten zien. Nu heb ik mijn kaarten gezet op de *Medical Innovation Grant* van de European Society of Cardiology. De laatste bevindingen laten zien dat meerdere genen tegelijk een rol spelen bij de schade na een beroerte."

Balen

Epidemioloog Daniel Kotz (39) vroeg zich iets heel anders af: stoppen patiënten met COPD

eerder met roken als je ze confronteert met de lijdensweg die ze

voor de boeg hebben? De kans is namelijk groot dat ze aan de beademingsapparatuur belanden en eerder doodgaan. Alleen stoppen met roken helpt. Kotz is er bij de afdeling huisartsgeneeskunde

zoek, en dan in uitslag: geen effect”

proefpersonen, zet de experimenten op poten, komt er niets uit. Wat dan? Publiceren wordt met je carrière? Twee medische onderzoekers, die Datamassage is aan de orde van de dag. Soms zijn het Toon ruggengraat, zou ik zeggen.”

vier jaar mee bezig geweest: een onderzoeksprotocol schrijven, driehonderd

Kotz weet het nog goed. Hij zat op zijn kamer aan het Debyeplein, het zweet stond op zijn voorhoofd. “Ik startte het statistisch programma en daar was de uitkomst: geen effect.” COPD-patiënten confronteren met een fatale afloop, maakte dus geen verschil. Ongeveer 90 procent van hen rookte na een jaar weer – net zoveel als in de groep zonder speciale behandeling.

“Balen, zeker. Ook vanwege al die mensen die je hebt gemotiveerd om mee te werken aan het project, later moet je dan toegeven dat het op niets is uitgedraaid. Het kwam niet helemaal als een slag bij heldere hemel. Hulpverleners lieten wel al doorschemeren dat de COPD-patiënten zich volgens hen niet lieten afschrikken. Je denkt ook aan je cv en je carrière. Met een positief resultaat had ik bij een tijdschrift als de *BMJ* [*British Medical Journal*] kunnen aankloppen. Ook omdat het studieprotocol goed in elkaar zat en de uitkomsten relevant waren voor patiënten.”

Subsidie aanvragen is dan ook makkelijker. “Bij NWO kun je je als expert presenteren, het idee van confronteren heeft gewerkt en je wilt dat grootschalig bevestigen of in een andere doelgroep toepassen. Nu moest ik iets totaal nieuws bedenken. Ik ben twee keer voor een Veni tot aan het interview geraakt en beide keren afgewezen. Eerlijk gezegd was mijn voorstel om een predictiemodel voor COPD te ontwikkelen nog niet gerijpt. Dus die afwijzingen snapte ik wel.”

Mijlener

Mede omdat er zoveel van afhangt, is datamassage verleidelijk, erkent Kotz, maar zelf moet hij er niets van hebben. “Ik heb een hekel aan opportunisme. Als onderzoeker moet je staan voor je data, vind ik. Ruggengraat tonen. Resultaten van subanalyses presenteren als hoofbevindingen is ronduit schadelijk voor de wetenschap. Het risico op toevalstreffers is namelijk groot. Paul Knipschild, die tot

Daniel Kotz Eigen foto

2005 hoogleraar epidemiologie was aan de UM, beschreef het allemaal in zijn artikelen en afscheidsrede [zie kader].” Het masseren van data is volgens Kotz aan de orde van de dag. “Soms uit onwetendheid,

soms om positieve resultaten te forceren. Meer dan eens zijn het de begeleiders die erop aandringen en de promovendus onder druk zetten. Voorbeelden genoeg. Menig promotor heeft evengoed belang bij een positieve uitkomst, met het oog op vervolgsubsidie of continuering van de onderzoekslijn.”

Publicaties met negatieve bevindingen zijn moeilijk te slijten. Kotz lukte het wel, in een goed blad ook nog: *European Respiratory Journal*. “De studie wordt nog regelmatig geciteerd.”

Zijn loopbaan heeft er niet onder geleden. Na zijn promotie heeft hij, met geld van het Maastrichtse Kootstra Talent Fellowship programma, twee jaar als postdoc gewerkt. Daarna volgde een vaste baan bij instituut Caphri. Per 1 augustus is Kotz, van oorsprong Duitser, hoogleraar huisartsgeneeskunde geworden aan het Universitätsklinikum Düsseldorf. “Ik heb gebruik gemaakt van een *Rückkehrprogramm*. Dat is bedoeld om talentvolle wetenschappers terug te halen naar de deelstaat Nordrhein-Westfalen om er een onderzoeksgroep op te zetten. Ik ben gevraagd vanwege mijn Maastrichtse ervaringen en expertise op het gebied van huisartsgeneeskunde. Nederland ligt op dit vlak mijlener voor op Duitsland.”

Een fragment uit een Observant-interview met scheidend hoogleraar epidemiologie Paul Knipschild in 2005, die het probleem van ‘slordig onderzoek’ tien jaar geleden al aan de kaak stelde.

“Er is een sfeer ontstaan dat onderzoek altijd een positieve uitkomst moet hebben. Dat is een verkeerd idee. Wie een goede vraag stelt moet geïnteresseerd zijn in de uitkomst, of die positief of negatief is. Als iets niet werkt, is dat ook erg nuttig om te vertellen.”

Punt is wel dat de journalist dan minder geïnteresseerd is, en juist de pers oefent een grote aantrekkingskracht uit op wetenschappers, merkt Knipschild. Ook op zijn eigen promovendi. Met iets van ongelof: “Ik zit toch dicht bovenop mijn aio’s, en dan nog lees ik in de krant, ik wist van niks, over de positieve uitslag van een onderzoek naar de effecten van gedragstherapie bij kinderen met chronische hoofdpijn. Uit dat onderzoek kwam helemaal niets! Ik heb meteen naar de onderzoekster gebeld: hoe kan dit, waarom doe je dit, de uitkomst van je eigen studie vertelt een ander verhaal. Gelukkig ging het op de promotie wel goed.

Iets soortgelijks gebeurde bij een onderzoek naar oudere mannen met plasproblemen en het effect van veel water drinken. De uitslag was negatief, maar alle pers aandacht ging vervolgens naar een pilotstudie, uitgevoerd zonder controlegroep en dus niet wetenschappelijk betrouwbaar. Als dit al bij mij gebeurt, wat denk je dat er gebeurt bij meer rekkelijke begeleiders?”

De waarheid en niets dan de waarheid, vindt Knipschild. “Het is verboden te sjoemelen bij het uitvoeren en opschrijven van onderzoek. Ik herhaal: het is verboden.” Toch ziet hij het voortdurend om zich heen, “bij Caphri (onderzoeksinstituut, red.), binnen de verschillende hoofdthema’s van onderzoek van ons aller UMC+ en daarbuiten. ‘Men’ vergist zich een beetje bij het willekeurig indelen van de patiënten. ‘Men’ schrijft achteraf vooral over de subgroep die positief op de therapie reageert en noemt andere deelnemers nauwelijks. En ‘men’ laat achteraf studies weg met een heel andere uitkomst dan die van het eigen onderzoek.” **RJ**

Zie www.observantonline.nl voor het hele interview met Knipschild

ARCH

4 3 2 1

proefpersonen zoeken, het experiment uitvoeren, follow-up data verzamelen, een statistische code schrijven. En dan breekt de dag van de waarheid aan. “Vier jaar lang onderzoek doen en in vier minuten is het hoge woord eruit.”

Nieuwe UM-wesbite in december online

In december gaat ze eindelijk de lucht in: de nieuwe website van de Universiteit Maastricht. Na anderhalf jaar discussiëren, schrijven, ontwerpen en bouwen zullen de grootste ergernissen hopelijk zijn aangepakt. Geen dwaaltochten meer, een zoekmachine die naar behoren werkt en veel beeld en video's.

Het wordt de zevende website alweer. De huidige stamt uit 2007, hoewel die twee jaar geleden is opgepimpt. Wat de overheersende blauwe kleur en het logo van de Universiteit Maastricht betreft: die blijven. De UM-huisstijl, een ontwerp van Studio Dumbar uit Den Haag, is in 1999 stap voor stap ingevoerd en daar wordt niet aan gemorreld. Ook blijft de voertaal Engels, hoewel er voor de meeste pagina's een Nederlandse vertaling voorhanden is.

Wat er wel verandert: zo'n 55 duizend pagina's met informatie – berekend door Google Analytics – worden teruggebracht tot zo'n vierduizend pagina's. Manon Gorissen, hoofd digitale communicatie: "De huidige site is een brei met veel dubbele informatie. Op iedere opleidingspagina staat bijvoorbeeld een omschrijving van het probleemgestuurd onderwijs, en de ene faculteit nuanceert het net iets anders dan de andere. Dat leidt tot verwarring. Je kunt beter één tekst schrijven over het pgo en deze vervolgens linken."

De nieuwe site bevat veel beeld. Er zijn 150 nieuwe video's gemaakt en 500 nieuwe foto's. Gorissen: "Alle pagina's openen met een paginagroot beeld, met daarnaast vier of vijf *fast facts*, vlugge feitjes. De bezoeker ziet in één oogopslag of hij hier de juiste informatie zal vinden." Die bezoeker – "de gebruiker" – is het belangrijkste uitgangspunt. "Welke vragen moet een site beantwoorden? Dat zal voor een student anders zijn dan voor een wetenschapper, een alumnus, een donateur, of een bedrijf dat interesse heeft in postacademische cursussen. In het voorjaar van 2014 hebben we tweehonderd medewerkers en studenten van de UM geïnterviewd over hun wensen. Ook zijn er 1200 ingevulde enquêtes ontvangen van externen", vertelt Gorissen.

Voor het project zijn drie ondernemingen aangetrokken: Contentkings uit Rotterdam is gespecialiseerd in *content strategy*, het Rotterdamse Finalist zorgt voor het *content management system* en voor het ontwerp tekende designbureau Zuiderlicht uit Maastricht. Vanuit de universiteit zijn studenten kennistechnologie ingezet, net als redacteuren van de afdeling communicatie.

"We hebben bijna alle teksten herschreven, die worden via contactpersonen (zo'n zestig) in de faculteiten voorgelegd aan de 'eigenaren', wetenschappers bijvoorbeeld. Zij mogen checken op feitelijke onjuistheden, en nee, dat is niet altijd gemakkelijk. Sommigen nemen alle tijd, anderen proberen toch hun eigen toon erin te verwerken."

Wat die eigen toon betreft: die zit op de huidige site ook al in heel veel teksten, omdat Jan en alleman – dus ook amateur tekstschrijvers – zich ermee bemoeit (zo'n tweehonderd in de hele universiteit). Gorissen' team kon en kan de faculteiten en servicecentra niet dwingen hun

Professioneel bedrijf Submedia neemt een video op voor de nieuwe website. In beeld: Peter Muris, wetenschappelijk directeur van instituut EPP (Experimental psychopathology) Foto: Joey Roberts

Januari 1998

Februari 2004

December 2005

April 2009

manier van werken over te nemen, maar het aantal mensen dat rechtstreeks mag publiceren, wordt minder, zegt Gorissen. "Per faculteit of servicecentrum zullen een of twee mensen worden aangewezen die de eindredactie in handen hebben."

En de kans op lelijke aanhangels, pagina's die door een afdeling of medewerker in elkaar zijn geknutseld? "Dat houd je natuurlijk niet tegen, maar we hopen dat men de bestaande mogelijkheden – bijvoorbeeld om onderzoek of bepaalde gebeurtenissen te *highlighten* en nieuwe media te gebruiken – zo aantrekkelijk vindt dat men niets anders wil."

Het omvangrijke websiteproject begon met een vraag vanuit de studentengleding van de universiteitsraad. Of er eens iets gedaan

kon worden aan de informatievoorziening. Studenten moeten naar te veel kanalen voor inlichtingen over roosters, vakken of cijfers. Gorissen: "We wilden aanvankelijk alleen het studentendeel aanpakken. Maar tevergeefs, het liet zich niet losweken als een vlaaijpunt. We kwamen er niet onderuit om de hele site opnieuw te bouwen."

Het Studentportaal is een apart traject geworden. Een pilot met 300 studenten start eind dit jaar.

Wendy Degens

Informatie over de Studentportaal:
<http://newstudentportal.maastrichtuniversity.nl>
Informatie/blog over het webproject: <http://mc.maastrichtuniversity.nl/UMWebProject/>

Hoe (on)tevreden zijn we over de huidige website?

Uit de jongste dienstverleningsmonitor (juli 2015) blijkt dat 32 procent van de UM-medewerkers (zeer) ontevreden is over de UM-website, 28 procent neutraal en 41 procent (zeer) tevreden. Studenten zijn veel minder ontevreden: slechts 15 procent. Dit laatste blijkt uit de UM-studentenmonitor van juni. De onderzoeken zijn uitgevoerd door Flycatcher. In totaal hebben zo'n 1200 medewerkers (van de 4340 genodigden) deelgenomen aan de enquête en bijna 1300 studenten (van de 15 duizend genodigden). Volgende week meer hierover in *Observant*.

Een obp'er die promoveert

Het is misschien nog nooit voorgekomen dat een lid van het ondersteunend personeel promoveert aan de UM, en al helemaal niet na het pensioen. Statisticus Mickey Chenault (67) zal op 22 oktober haar proefschrift verdedigen over audiologie. De Amerikaanse ziet ertegen op, voelt zich niet op haar gemak in de schijnwerpers.

Ze is net terug van een reünie van het Whitman College, waar ze ooit haar bachelordiploma met een *major* in de economie haalde. Het is een kleine, particuliere universiteit in de staat Washington, in het noord-westen van de VS. Chenault heeft er ook met studenten gepraat en carriëretips gegeven. Haar belangrijkste advies: zeg niet te vaak 'nee'. "Ik heb zelf altijd veel hooi op mijn vork genomen, en daar heb ik veel van geleerd."

Ja, hooi genoeg: Chenault werkte in het internationale bankwezen (in Oregon en in Rotterdam - het was de liefde die haar in Nederland bracht), als trainer van computerprogrammeurs bij de Rotterdamse Kamer van Koophandel, als onderzoeksassistent van het Centraal Planbureau. In 1988 - ze was vanwege de promotie van haar man naar Maastricht verhuisd - ontdekte ze in *Observant* een vacature voor een parttimebaan als softwaretrainer en onderzoeksassistent bij de afdeling methodologie en statistiek in Randwijck. "Ik hielp onderzoekers en studenten met statistische programma's en gaf als obp'er steeds meer onderwijs. Ik was op zeker moment zelfs blokcoördinator. Ik kon goed uitleggen, misschien vanwege mijn brede achtergrond die ik had meegekregen op het Whitman College, waar een stimulerend intellectueel klimaat heerste. Daar heb ik mijn leven lang plezier van gehad, al was het geen goedkope opleiding."

Mickey Chenault Foto: Joey Roberts

Is dat geen vreemde positie, een obp'er die les geeft? "Ik heb daar geen moeite mee gehad. Ik werd wellicht minder goed betaald dan een universitair docent maar ik was blij met elke nieuwe uitdaging. Vanaf 1997 combineerde ik het lesgeven met een baan als statistisch analist

bij de afdeling audiologie in het ziekenhuis. Daar ontstond na verloop van tijd het idee om te promoveren." Chenault heeft een Britse vragenlijst bewerkt, waarmee valt te achterhalen of iemand klaar is voor een hoortoestel. "Veel mensen horen slecht

en doen daar niks aan. Gemiddeld kiest men tien jaar te laat voor een toestel. Of ze schamen zich ervoor, vinden het stigmatiserend, willen niet ouder lijken dan ze zijn. Of ze ontkennen het, ze menen bijvoorbeeld dat mensen vroeger beter articuleerden. Sommigen kunnen hun slechthorendheid nog een tijd verdoezelen omdat ze goed zijn in het invullen van de 'lege plekken'. Wat in ieder geval motiverend werkt, zijn de zetjes in de rug van naaste familie."

De grote groep die er niet aan wil, valt lastig op te sporen. "Wel wordt de bevolking steeds ouder en ik denk dat het steeds gewoner wordt om een hoortoestel te dragen. Ook de commercie is slimmer geworden en speelt er handig op in, doet alsof het de gewoonste zaak van de wereld is." Chenault begon met promoveren rond haar 62e, een leeftijd waarop menigeen niet meer aan zo'n hells karwei zou beginnen. "Veel mensen kijken natuurlijk uit naar hun pensioen, maar wat dan? Ik vind het leuk om te werken. Ik vind het juist moeilijk om daarvan af te kicken. Ik heb heel wat weekenden en avonden doorgewerkt. Bij mij is de grens tussen privé en werk niet zo scherp. Mijn sociale leven is wel wat ingezakt maar zo erg vond ik dat nou ook weer niet."

Ze ziet op tegen de ceremonie. "Weet je, ik vind het leuk om mijn verhaal te vertellen, al is het in dit geval wat moeilijker omdat het op lekenniveau moet. Het zal wel lukken. Ik heb vooral moeite met de schijnwerpers, maar goed, mijn kinderen, ik heb er drie, vinden het hartstikke leuk en we gaan er zeker een mooie dag van maken. Toch vind ik de ceremonie minder belangrijk dan het proces van onderzoek doen, waarin je geprikkeld raakt en enthousiast wordt maar ook jezelf tegenkomt. Zeker als je je paper naar een tijdschrift stuurt. Je denkt dat het prima in elkaar steekt terwijl *reviewers* er vervolgens gehakt van maken. Op zo'n moment moet je incasseren, net als studenten."

En nu? "Ik heb een onbetaalde aanstelling tot januari en ga colleges geven voor de Master of Global Health. Verder ben ik nog bezig met een project in Jemen, voor Mundo, en zal ik freelance klussen blijven doen. Als statistisch consultant, en als Engelstalige redacteur van wetenschappelijke stukken."

Maurice Timmermans

Afvallen met zoet, bitter en umami

In tegenstelling tot het heersende idee dat alleen calorierijke voeding een verzadigd gevoel oproept, toont een Maastrichtse studie aan dat een combinatie van drie calorievrije smaakstoffen - zoet, bitter en umami - ook de honger doet stillen. Opgelet: ga niet overhaast de juiste ingrediënten kopen bij de supermarkt, want de smaakstoffen doen alleen hun werk als ze direct in de dunne darm worden ingespoten. De resultaten van deze studie onder vijftien proefpersonen zijn gepubliceerd in het *American Journal of Clinical Nutrition*.

"Hoewel afvallen niet onze opzet was, kunnen er in de toekomst wellicht capsules worden ontwikkeld ter ondersteuning daarvan", vertelt arts-onderzoeker Mark van Avesaat van het MUMC die deze studie uitvoerde binnen het Top Institute for Food and Nutrition, een samenwerking van universiteiten en het bedrijfsleven. Met de smaakpapillen op onze tong onderscheiden we vijf smaken: zoet, zuur, zout, bitter en umami. De laatste is Japans voor 'hartig' en zit vooral in Aziatische producten, maar ook in bouillonblokjes, champignons en tomaten. Drie smaakstoffen - zoet, bitter en umami - zijn

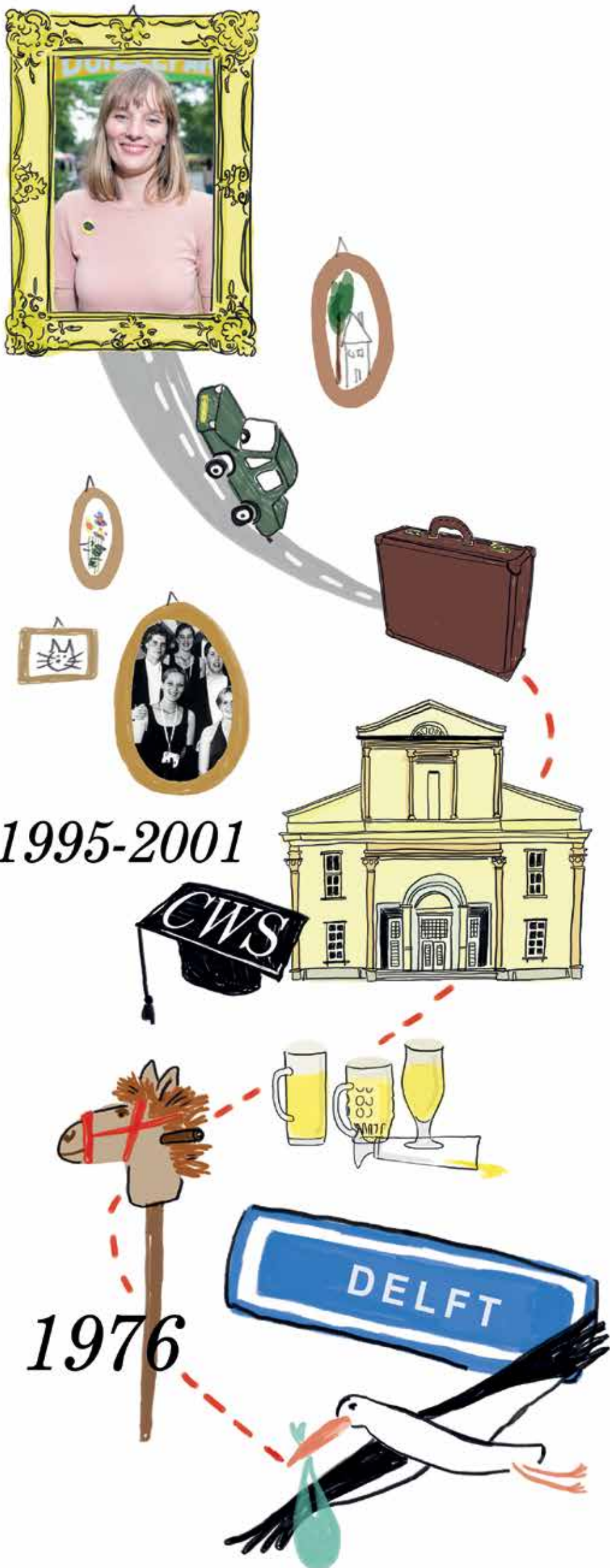

Umami zit onder andere in champignons Foto: Archief

voor het onderzoek gebruikt omdat behalve de tong ook de dunne darm deze 'waarneemt' en erop reageert. De darmen zenden namelijk via het centraal zenuwstelsel signalen uit naar de hersenen en vice versa.

Vijftien deelnemers kregen verschillende 'behandelingen' via een sonde in de dunne darm. Zo kregen ze de ene keer alleen water toegediend, een andere keer alleen zoet, bitter of umami en weer een andere keer een mix. De laatste, de mix van zoet, bitter en umami, had het grootste effect: het zorgde ervoor dat mensen minder aten van de voorgeschotelde warme maaltijd, zo'n 60 kilocalorieën minder, zegt Van Avesaat. Maar wat is 60 kilocalorieën op een dagelijkse inname van tweeduizend? En is een proef met 15 mensen niet erg weinig? Van Avesaat: "We hadden van tevoren berekend hoeveel deelnemers we nodig hadden voor een significante uitkomst. En wat de 60 kilocalorieën betreft: nee, dat is zeker niet veel, maar we weten nu wel dat je door deze calorievrije smaakstoffen verzadigd raakt."

Wendy Degens

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oudstudenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven.

Vandaag: Mariska Verhulst.

Studie: Ik wilde iets met kunst, maar vond mezelf niet creatief genoeg voor de kunstacademie. Ik zocht een studie die zich tot kunst verhiel. Achteraf weet ik niet of cultuur- en wetenschapsstudies zo ideaal was, ik heb me er echt doorheen geworsteld. Ik ben een praktisch mens, houd van organiseren, toen al.

Docent: Mijn scriptie-begeleider Jo Wachelder heeft me door de scriptie heen gesleept, hij had veel geduld met me. Naar aanleiding van mijn stage bij het Nederlands Architectuur Instituut in Rotterdam wilde ik het hebben over de grens tussen vormgeving en architectuur en hoe mensen daarmee omgaan. Ik weet nog dat ik aan het begin dacht: 'Ik fiets hier zo doorheen'. Ik had zelfs een reis naar Thailand gepland. Ik kwam bij Jo met mijn eerste opzet, maar mocht opnieuw beginnen. Ik raakte verstrikt in het literatuuronderzoek omdat ik alles erbij wilde halen – dat is echt iets voor mij, als ik iets doe, ga ik de breedte in – maar Jo heeft me gedwongen om één lijn te volgen. Of ik naar Thailand ben gegaan? Zeker. Uiteindelijk heb ik een jaar over mijn scriptie gedaan, maar dat kwam mede door mijn werk als evenementen-

coördinator bij een literaire organisatie.

Anekdote: Ik woonde in een huis met wat Circumflex-mensen. Ze hadden bedacht dat ik wel met een van hun mannen naar het jaarlijkse gala kon. We zochten zijn foto op in een jaarboek van de vereniging, ik was er een half uur stil van, dacht: 'Moet ik hiermee naar het gala?' In het echt was hij veel leuker, aardig ook. Hij is vier jaar mijn vriendje geweest. Plaats: Mijn leven speelde zich af in Wyck: ik woonde er, was lid van Koko, waarvan de sociëteit om de hoek zat, en werkte bij 'Bekkerij Bart'. Toen ik van Brabant naar Maastricht verhuisde, kwam ik terecht in een 'kledingkast', althans zo noemde mijn vader het. Een kamer van twee vierkante meter

in de Maastrichter Brugstraat. Het alternatief was een kamer in België, maar zo vlak na de verdwijning van Tanja Groen vonden we dit toch een betere optie. Uiteindelijk ben ik via mijn Inkommentor in een nieuw huis in de Wyckergrachtstraat terecht gekomen met allemaal eerstejaars. Ik heb er een heel goede tijd gehad.

Wendy Degens

“Bij het zien van zijn foto dacht ik: Moet ik hiermee naar het gala van Circumflex?”

Mariska Verhulst, geboren op 9 mei 1976 in Delft, studeerde van 1995 tot 2001 cultuur- en wetenschapsstudies. Ze is cultureel programmamaker (eigenaar Buro V). Ze woont in Papekop, op het melkveebedrijf van haar vriend, ze heeft geen kinderen.

Wist je dat...

er twee Mariska's zijn afgestudeerd aan de faculteit Arts and Social Sciences? De naam 'Anna' staat bovenaan: er zijn sinds de oprichting van de faculteit 66 Anna's afgestudeerd. De naam 'Julia' volgt op twee (55) en 'Sarah' op drie (47).

Met dank aan het Alumni Office/ www.maastrichtuniversity.nl/alumni

film: *Life*

Een James Dean-portret zonder hoogtepunt

Still uit *Life*

De cultfiguur en acteur James Dean (*Rebel Without a Cause*, 1955) loopt met opgetrokken schouders en nonchalant, een sigaret tussen zijn lippen geklemd, door de stromende regen op Times Square. Dit inmiddels iconische beeld in New York werd in de jaren vijftig vastgelegd door fotograaf Dennis Stock, die bijzonder veel moeite moest doen om toestemming te krijgen van Dean. En juist dat staat centraal in *Life*, de nieuwe film van de Nederlandse regisseur Anton Corbijn.

Life speelt zich af in slechts twee weken, waarin Dean en Stock eerst lange tijd om elkaar heen

draaien, om vervolgens naar elkaar toe te groeien. Vanwege het korte tijdsbestek krijgt Corbijn de kans om veel diepgang aan de personages te geven. De Nederlander begon zijn carrière als fotograaf en legde allerlei beroemdheden (onder wie Tom Waits en Clint Eastwood) op de gevoelige plaat.

Wie een boeiende karakterstudie verwacht, die zo hier en daar wat unieke punten van het fotografievak blootlegt, komt bedrogen uit. *Life* lijdt aan het ontbreken van een dramatisch hoogtepunt. Natuurlijk is dat in zekere zin gedurfd, maar het resultaat is een vlakke film

die nergens naartoe lijkt te werken.

Ook het spel van hoofdrolspelers Robert Pattinson (Dennis Stock) en Dane DeHaan (James Dean) komt ietwat verveeld over. Het lijkt alsof er ook weinig chemie tussen de twee is geweest. Het feit dat DeHaan zijn best doet om precies te klinken als Dean doet ook af aan de film. Corbijn koos er namelijk bewust voor geen *lookalike* te casten. Naar eigen zeggen omdat hij de beste acteur voor de rol wilde. Maar waarom DeHaan dan wel zo moet klinken?

Tegelijk moet gezegd worden dat *Life* er bij-

zonder mooi uit ziet. Niet alleen de sets en de kostuums zijn prachtig, ook lijkt het gedurende de hele film alsof je naar een mooie foto kijkt. Daarnaast weet Corbijn minder positieve kanten van de twee hoofdpersonen te belichten, waarmee het verhaal in elk geval oprecht overkomt. *Life* is een knappe poging tot een karakterstudie, die helaas niet meer dan middelmatig is geworden.

Jim Pedd,

alumnus van Fasos en freelance filmjournalist

thuisreiziger

Vissen in de wetenschap: sleepnet of werphengel

In 1960 kwam ik als dienstplichtige terecht op het ministerie van Defensie. Ik diende als pas afgestudeerd socioloog met een aantal collega's uit verschillende disciplines omvangrijke surveys omtrent de meningen en gevoelens van vooral dienstplichtigen over hun diensttijd te ontwikkelen. Zulk onderzoek kon voor het eerst worden verricht met behulp van de voorlopers van de computer. Dat waren sorteermachines die zogenaamde ponskaarten ordenden. De resultaten werden traag en met veel storingen op grote vellen geprint. Toch werd de vooruitgang gevierd. Langzaam verdwenen de zalen vol ouderwets geschoold personeel dat jaren deed over het met de hand turven van formulieren. Eindelijk werd het mogelijk om te werken met *Big Data*. Zo kwamen wij jonge onderzoekers in het bezit van een bestand van tienduizend formulieren waarop dienstplichtigen berichtten over hun personalia en hun bereidheid een dienstverband met het leger aan te gaan. Zodoende konden wij ruim twintig gemeten variabelen (opleiding, woonplaats, godsdienst en dergelijke) correleren met elkaar en met de animo dienst te nemen. En jawel hoor, bijna alle variabelen hingen zwak met elkaar samen. Daar kon de afdeling werving, afgezien van het percentage dienstwilligen, weinig mee. Ik heb er veel van geleerd, onder

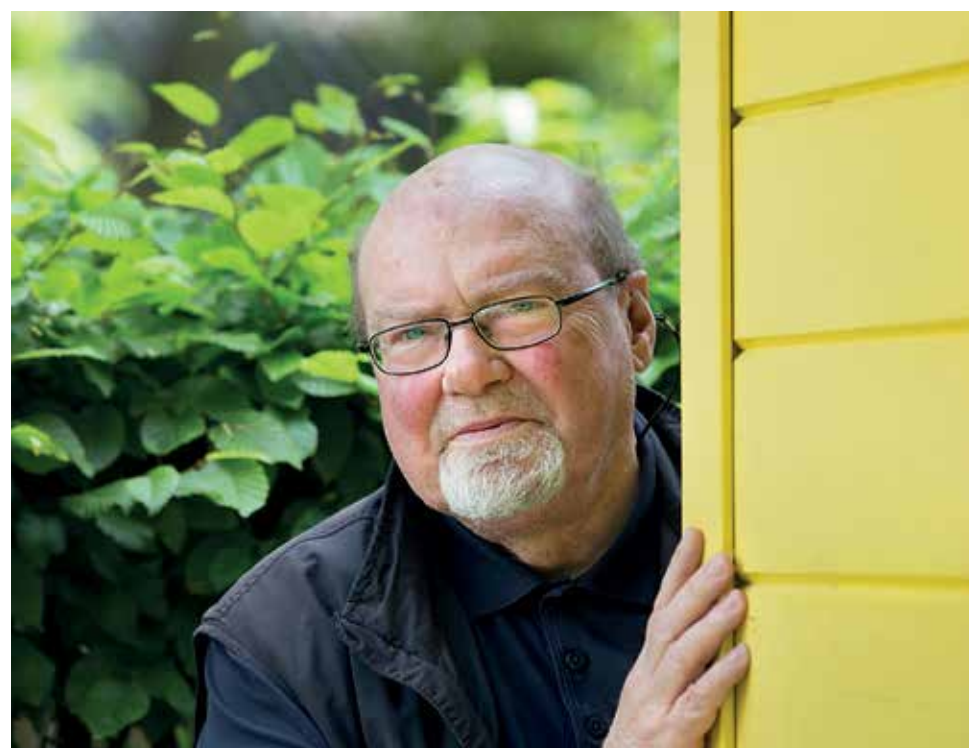

Foto: Loraine Bodewes

andere hoe het Nederlandse volk van Vaals tot Den Helder is samengesteld.

In dezelfde tijd kwam het beeld op van *big data* als het vissen met een sleepnet. Met zo'n net

haal je de zee leeg. Handig om te weten wat je allemaal tegenkomt. Soms stuit je op een ijzersterk verband of een vruchtbare hypothese. Daar heb je dan wel weer klein, maar fijn vervolgonderzoek voor nodig. In de vorm van een experiment. Hetzij in het laboratorium, hetzij in het 'veld' zelf, hetzij in de vorm van een gedacht experiment. Dan voldoet het sleepnet niet, maar valt de keuze op de werphengel. Je zoekt uit waar je wilt vissen en wat je daar wilt vangen. Spannend, maar vaak teleurstellend als de vis maar niet wil bijten.

De beeldspraak uit de visserij kwam bij me boven op de discussieavond, vorige week in de Aula aan de Minderbroedersberg, over replicaties in de wetenschap. In de zaal hoorde je hier en daar een sentiment anti experiment en pro *big data* ontstaan. De forumleden bleven ondanks allerlei bezwaren vooral kiezen voor het experiment. Als voorbeeld van methodestrijd is deze tegenstelling ongelukkig. Wetenschappelijk vissen op twee manieren zal elke storm doorstaan.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de Universiteit Maastricht

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
Postbus 616
6200 MD Maastricht
(volg routebordjes)
T 043 - 38 85 390
E observant@maastrichtuniversity.nl
W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),
Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Steven Brandsma,
Piet Eichholtz, Birsan Erdogan, Chahinda Ghossein, Ton Hartlief, Stefan Meuleman,
Alexandra Rosenbach

Redactie

Riki Janssen
(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384
Wammes Bos 043 - 38 85 383
Wendy Degens 043 - 38 85 382
Cleo Freriks 043 - 38 85 386
Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Nico Baakman, Albert Bergbroeder, Ingrid Candel, David Darler, Ype Driessen, Arjen van der Heiden, Jim Pedd, Hans Philipsen, Kate Surala

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:
Marion Janssens, 043 - 38 85 390,
marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,
m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en andere belangstellenden kunnen zich abonneren voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

WANTED: Students who can help with adm. activities. More info: SBE Executive Master Programs s.galama@maastrichtuniversity.nl or call 043-3883780

BOOK FAIR Sat 7 & Sun 8 Nov ROC Leeuwenborgh Sibemaweg 20 10-17 h Info: boekenvoormensen.nl

JOHN MULLINS IRISH PUB & RESTAURANT YOUR PLACE FOR FISH, STEAKS, BURGERS AND VEGETARIAN FOOD. SPORTSPUB. EVERY TUESDAY QUIZ NIGHT-LIVE MUSIC EVERY WEEKEND

SPAANS IN MAASTRICHT! CURSUSSEN VANAF 14 sept. www.taalstudiocampo.nl

Are you a PhD Candidate? Join PhD Academy for FREE & enjoy social, academic & sporty events in Maas! See events PHDACADEMY.ORG

PUBQUIZ @ JOHN MULLINS IRISH PUB & RESTAURANT. EVERY TUESDAY @ 8 O'CLOCK

PROFESSIONELE THESISVORMGEVING INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL 0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

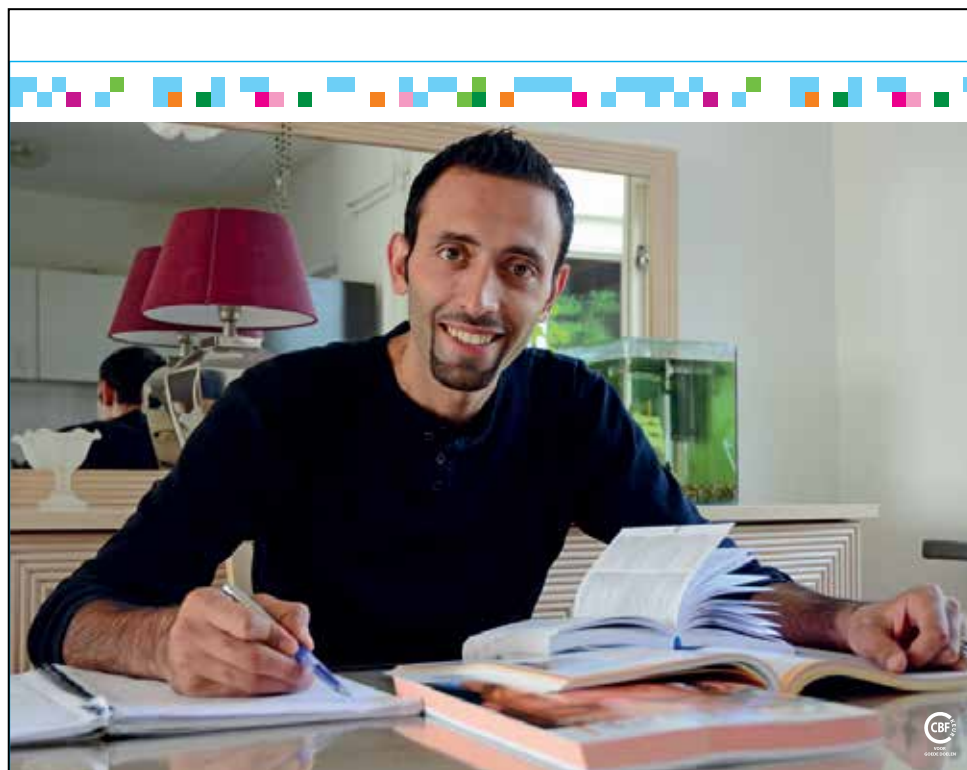
OKTOBERMAAND BORSTKANKERMAAND SAMEN STERK TEGEN BORSTKANKER

MAASTRICHTSE
DECOLLETÉS

VERZIN 'N LEUKE
ACTIE! DOE MEE!

WWW.FACEBOOK.COM/MAASTRICHTSEDECOLLETES

Serkon: 'Ik ben gevluht uit Syrië.
Nu wil ik graag weer studeren.'

Geef om talent en maak deze studie mogelijk!

Kijk op www.uaf.nl

Studie en werk voor hoger
opgeleide vluchtelingen

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

8-10, 14.00 uur: mw. Ilse G.M. Slot, MSc.	21-10, 16.00 uur: dhr. Th.J. van Rensch, LL.M.
8-10, 16.00 uur: dhr. Nicolas (Nicky) A.M. Pansters, MSc.	22-10, 10.00 uur: mw. Alexandra König, MSc.
9-10, 10.00 uur: mw. Paula Nagler, MSc.	22-10, 12.00 uur: mw. Irene Eurlings, MSc.
9-10, 14.00 uur: dhr. Jochem W. van der Veen, MSc.	22-10, 14.00 uur: dhr. Michel J.L. Walthouwer, MSc.
9-10, 16.00 uur: dhr. Roger A.J. Habets, MSc.	22-10, 16.00 uur: mw.drs. Michelene N. Chenault
14-10, 12.00 uur: mw. Aisha O. Maulana, MSc.	23-10, 10.00 uur: mw. Marie J.M. Miglianico, MSc.
14-10, 14.00 uur: mw. Selamawit Mengesha Bilal, MSc. – Double Doctoral Degree UM-University of Alcalá	23-10, 14.00 uur: mw. Constance M. Sommerey, MPhil.
15-10, 14.00 uur: dhr. Henk I.J.W. Havens, MSc.	23-10, 16.00 uur: mw.drs. Elisabeth G. Klompenhouwer
15-10, 16.00 uur: mw. Sanaz Yahyanejad, MSc.	28-10, 10.00 uur: dhr. Eduardo Muniz Pereira Urias
16-10, 10.00 uur: mw. Alexandra C. Niculescu, MSc.	28-10, 14.00 uur: dhr. Tobias Heldt, LL.M.
16-10, 12.00 uur: mw. Birthe A. Lehmann, MSc.	28-10, 16.00 uur: dhr.drs. Anand Vinekar
16-10, 14.00 uur: mw. Franziska Grashof, LL.M.	29-10, 10.00 uur: mw. Fleur E.P. van Dooren, MSc.
16-10, 16.00 uur: mw. Josine J.C. Polak, MA.	29-10, 16.00 uur: mw.drs. Gabriëlla Pons van Dijk
20-10, 16.00 uur: mw. N. Bronwen-Manby, LL.M.	30-10, 10.00 uur: mw. Yara Pujol-Lopez, MSc.
21-10, 10.00 uur: dhr. Lorenzo Desideri, Dottore Magistrale	30-10, 12.00 uur: dhr.drs. Bart A.E. Maesen
21-10, 12.00 uur: mw. Huizhen Chen	30-10, 14.00 uur: dhr. Mehrdad Seirafi, MSc.
21-10, 14.00 uur: dhr. D. Allah-Adoumbeye Djimadounngar	30-10, 16.30 uur: Inauguratie Prof.mr. Joep Simmelink

Interne vacatures

- **Clustermanager Education and Exams Office**, SBE, 38.0 uur
Vacaturenummer: AT2015.177
- **PhD Position in Affective Computing**, FHS, 38.0 hours
Vacancy number: AT2015.178
- **PhD Position in Artificial Intelligence in Learning**, FHS, 38.0 hours
Vacancy number: AT2015.179
- **PhD Position in Ambient-Assisted Living**, FHS, 38.0 hours
Vacancy number: AT2015.180
- **Postdoctoral position in Affective Computing in Learning**, FHS, 38.0 hours, scale 10
Vacancy number: AT2015.181
- **E-Learning specialist(en)**, UB, 30.4 uur, schaal 9
Vacaturenummer: AT2015.182
- **Junior onderzoeker** binnen de Academische Werkplaats Duurzame Zorg van het Maastricht UMC+/Universiteit Maastricht, 38.0 uur
Vacaturenummer: AT2015.183

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacatures. Klik daarna op Academic Transfer. Aan de rechterkant zijn de vacante functies onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkeringsgerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

School of Business and Economics

1-JARIGE PARTTIME OPLEIDING VOOR WERKENDEN

Opleiding Business Control

voor beheerders, controllers en andere financials met Ambitie

- Donderdagmiddag+avond om de week
- Start januari en september
- Instroom minimaal HBO denk/werkniveau

Voor aanmelden en/of aanvraag brochure:
s.galama@maastrichtuniversity.nl | 043-3883780

www.opleidingBC.nl

Ilaha: 'Ik ben gevlucht uit Afghanistan.
Nu wil ik graag weer studeren.'

Geef om talent en maak deze studie mogelijk!

Kijk op www.uaf.nl

Studie en werk voor hoger
opgeleide vluchtelingen

Derivaat

Elke student met een enigszins obscure studie krijgt er mee te maken, de vraag wat je studie nu precies inhoudt. Het antwoord daarop is niet altijd eenvoudig, zeker zonder daarbij pretentius over te komen met je pas aangeleerde jargon. Zo heb ik tijdens mijn bachelor politicologie regelmatig verzucht dat ik inderdaad de nieuwe Jan Peter Balkenende zou worden, om verdere vragen te vermijden.

Toen ik vorig jaar met de master *Cultures of Arts, Science and Technology* begon werd de uitdaging andermaal vergroot. In verwoede pogingen tot uitleg verwaterde de master al snel tot een 'sociaalwetenschappelijke studie van alles.' Nu ik stage loop in het onderzoeksveld *Social Studies of Finance* is de verwarring voor sommigen al helemaal compleet. "Je studeerde toch iets met kunst?" Klopt, maar dus ook iets met de financiële wereld. Een extra moeilijkheid daarbij is dat het technische karakter en de abstractie van die wereld het heel lastig maken de aandacht van je gesprekspartners vast te houden. Niets werkt immers slaapverwekkender dan het woord 'derivaat'. Maar vanuit een diepe wens dat het belangrijk is wat ik doe wil ik er toch iets begrijpelijks over kunnen vertellen. Ik kan het in elk geval proberen.

Simpel gezegd gaat het erom hoe de financiële wereld in de praktijk werkt, en dat vanuit een sociaalwetenschappelijk perspectief bekeken. Neem het imiteren van succesvolle handelsstrategieën. Als alle grote bedrijven dezelfde strategieën hanteren, kan dat de financiële wereld behoorlijk destabiliseren.

"Je gaat dus eigenlijk hetzelfde doen als Joris Luyendijk?", luidt de veelgehoorde reactie.

Helemaal klopt dat niet, maar Luyendijks boekje lijkt genoeg op *Social Studies of Finance* om het een bruikbare vergelijking te maken, alleen al omdat hij het onderwerp sexy heeft gemaakt. Dat het boekje inhoudelijk niet veel meer is dan een bijeengeraapt zootje anekdotes, omlijst met een metafoer die aan alle kanten scheefloopt, maakt daarbij niet uit. Maar dat terzijde.

Gemotiveerd tot op het bot ben ik mijn gospel gaan verkondigen, overigens niet altijd met evenveel resultaat. Zo verdenkt mijn Schotse buurman na een stoeve uiteenzetting mij er inmiddels van een geldwolf à la *The Wolf of Wall Street* te zijn en verkondigt hij steevast als hij mij ziet, "This is one of those smart guys who is going to make a lot of money." Hij kan er niet verder naast zitten. Maar goed, ik heb het in elk geval geprobeerd.

Arjen van der Heide

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Wie één UM'er redt...

Eindelijk, een onderhoud met de hoogste der hogen! Over mijn titulatuur. Dus ik zeg: "Beste Germie, ik wil een titel die de mensen overal in onze prachtingstelling doet beseffen dat ik er toe doe! Ik wil een titel die samen te vatten is in een kekke afkorting! Ik wil een..."

Maar ik word bruusk onderbroken. "Iek wiel, Iek wiel! Loister, Albert, jai moet blai zain dat je voor oens op pad mag. Dan moet je nicht soviel vorderingen stellen nah!"

Aiaiai, die is deze morgen natuurlijk te haastig en met het verkeerde been uit bed gestapt, het was al te zien aan de slip van het overhemd die niet *in* maar *buiten* de broek hing, dus ik denk: effe dimmen Albert, meneer is een oosterbuur, als je wat van hem wilt op een dag als deze moet je dat geduldig en met behulp van de juiste beleefdheidsvormen insteken. Goed, ik bespaar u de verdere loop van ons tête à tête, uiteindelijk werd het nog erg genoeg-lijk en hebben we zelfs gelachen, ik besmuikt, Germanicus bulderend uit volle borst. Vooral, ik durf het bijna niet te zeggen, als hij vol op het Teutoonse orgel ging. Wat ik vond van de titel Oberpapier-hin-und-herschieber? Of van Geheimrat-für-Obst-und-Gemüse? Dat wordt dan OPHH of GOG! Hij schaterde het uit, maar ik begon na enige tijd het unheimische gevoel te krijgen dat ik een beetje in de maling werd genomen. Mijn Duits is niet mijn fort, zal ik maar zeggen, dus ik steek mijn vinger op en vraag: "Alle gekheid op een stokje, ik wil toch liever iets serieuzers. Iets wat ik op een visitekaartje kan presenteren waarna mensen mij onbepert toegang geven tot hun geheime notulen en hun bureauladen. Tot hun diepste roerselen en bedgeheimen. Tot hun twijfels en verdriet. Snappez-vous? Want alleen dan kan ik ze werkelijk helpen. En de universiteit. Want

wie één UM'er redt, redt ze allemaal, dat is een oud Maastrichts spreekwoord. Eigenlijk gaat het om een soort passe-partout. Kun je mij bijvoorbeeld niet ook vicerector maken? Dat er eentje voor onderwijs is en eentje voor alle andere problemen?"

Germanicus werd eerst blauw, toen rood, ik stond al op de gang om de Berg-BHV'ers te alarmeren, maar toen ik terug in de kamer kwam rolde hij over de vloer, hikkend van het lachen. "Vizerector! Noch einer! Ach, waarom niet? Straks besjturen wai die Zelt hier mit oens tien, iedereen parttime weil es geen Sacke te doen geeft! Haha, Albert, je macht me noch tod met je witznen!"

Op dat moment wordt er op de deur geklopt. De rector vraagt belet. Of hij iets aan de

problemen bij de rechtenfaculteit moet doen. Het schijnt dat de juristen pijn in hun vingers hebben, moeie ogen, een tintelende nek, en dat ze niet genoeg rekken en strekken. Het is onderzocht, er ligt een rapport van 31 pagina's dus het is waar. Germanicus is verbaasd: "De joeristen die iek ken wissen zeer goed hoe ze moeten reken und strecken, main bester Luc! Dat is hun lebensdoel! Maar daar moet jai je dure zeit niet hereinstecken Luc, we schicken Albert, die wascht das schweinchen voor oens!" Ik zeg: "En mijn titel, Germie?" "Später Albert, geef eerst de joeristen maar een lesje gymnastiek, laat ze karotten zweten!"

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder